

Høringsuttalelse fra Utdanningsforbundet Longyearbyen til forslag til Forskrifter om barnehageverksemd, grunnskoleopplæring og vidaregåande opplæring i Longyearbyen.

Utdanningsforbundet Longyearbyen (UDFL) er en partipolitisk uavhengig fagforening for pedagogisk personale innenfor alle utdanningsnivåer og representerer 58 lokale medlemmer blant pedagogisk personale i skole, barnehage, kulturskole og SFO. UDFL skal ivareta medlemmenes interesser når det gjelder lønns-, pensjons- og arbeidsvilkår, og når det gjelder profesjonsfaglige og utdanningspolitiske spørsmål. UDFL arbeider for at barn, unge og voksne får et kvalitativt godt og etisk forsvarlig opplæringstilbud, og for at utdanning skal ha en sentral rolle i samfunnet.

På denne bakgrunn vil UDFL Longyearbyen gi en selvstendig uttalelse med våre lokale innspill på forslaget. Forskriften setter rammene for vårt framtidige profesjonsfaglige virke, og for hvordan vi skal forholde oss for å levere et kvalitativt godt og etisk forsvarlig opplæringstilbud til barn og unge i Longyearbyen, innenfor de rammer som forskriften gir om - og i den form - den blir vedtatt. UDFL har relevant lokalkunnskap og profesjonsfaglig innsikt og erfaring omkring oppvekst og opplæring i Longyearbyen gjennom mange års tilstedeværelse.

UDFL vil i det videre starte med et kort sammendrag av hovedpunktene i UDFLs uttalelse, før en grundig gjennomgang av de vurderinger som ligger til grunn for vår uttalelse og våre innspill.

Sammendrag

1. UDFL legger til grunn at Longyearbyen ikke er en kommune på linje med fastlandet.
2. UDFL støtter behovet for en egen forskrift som gir tydelige og forutsigbare rammer for opplæring på Svalbard og at ansvaret for opplæringen skal ligge hos LL.
3. UDFL erkjenner at lovforståelsen og arbeidet med forskriften er krevende for LL, våre medlemmer og lokalsamfunnet på Svalbard når det gjelder avveininger, dilemmaer og koordinering av tiltak og virkemidler. Ny forskrift treffer både «hjertet og hodet» fordi den får direkte innvirkning på den enkeltes liv.

Longyearbyen 13.09.21

4. UDFL ønsker at Longyearbyen skal være et familiesamfunn, men erkjenner samtidig at det ikke er alle sider ved en families rettigheter og behov som kan oppfylles i Longyearbyen.
5. UDFL mener at noen barn og unge vil ha behov som krever særlig spesialisert kompetanse og bredere tilrettelegging i og utenfor skolen enn det som er mulig for LL å oppfylle til barnets beste på en forsvarlig måte i Longyearbyen. En helhetlig gjennomgang av alle sider ved barnets beste må ligge til grunn, og momentene må holdes opp mot hverandre i en konkret helhetsvurdering av hva som alt i alt – på kort og lang sikt – er til barnets beste.
6. Vurderingen av barnets beste må også innebære en vurdering av unnlatelser av å handle til barnets beste. Dette kan innebære at instanser som barnehage, skole og barnevern ikke kan unnlate å melde bekymring i en situasjon hvor adgangen til å melde er til stede.
7. UDFL legger til grunn at PP-tjenesten skal være faglig uavhengig med tanke på sakkyndig tilråding av omfang og konklusjon. Omfanget av spesialundervisningen tilrås gitt som årstimer, og at et enkeltvedtak som hovedregel bør gjelde for et opplæringsår av gangen og ikke for korte perioder på 3 måneder.
8. UDFL mener at det er behov for overgangsordninger som sikrer at barn og unge som før forskriften trer i kraft har sakkyndig vurdering med rett til spesialundervisning skal få beholde tiltak som er tilrådd og iverksatt ut gjeldende årstrinn eller hovedtrinn.
9. Forskriften må sikre at familier som bor fast på Svalbard og får et barn som ved fødsel eller i løpet av barnehage-/skoleløpet får en diagnose med et behov for særskilt tilrettelegging får overgangsordninger som gir tilstrekkelig tid til å avklare konsekvenser og veivalg med tanke på å bli boende i Longyearbyen eller flytte ned. LL skal ha plikt til å bidra med veiledning og overføring i forbindelse med flytting.
10. UDFL kan vanskelig se at LL skal kunne gi et fullverdig eller tilstrekkelig tilbud gjennom hele grunnskoleløpet til barn som naturlig har behov for samordnede tjenester gjennom en individuell plan (IP) som ikke omfattes av en individuell opplæringsplan (IOP). Det vil være et behov for et skille mellom de som kan få en god utvikling og mestring ved en begrenset tilrettelegging eller IOP og de som har behov for ytterligere helserelatert tilrettelegging som ikke kan tilbys i Longyearbyen ved hjelp av IP.
11. UDFL mener at en ny forskrift ikke kan tre i kraft midt i et skoleår, men fra skoleårets begynnelse, tidligst 1.8.2022.

Longyearbyen 13.09.21

12. Ny forskrift skal gjelde ved flytting fra og med forskriftens ikrafttredelse.
13. UDFL mener at tidsrammene for rett og plikt til opplæring må være i samsvar med reglene for befolkningsregisteret på Svalbard, dvs 6 måneder.
14. UDFL legger til grunn at LL skal ha plikt til å tilby barnehageplasser på Svalbard innenfor gitte rammer og at disse skal drives i tråd med gjeldende rammeplan og forskrift om bemanning. PPT skal ha ansvar for og rammer til å delta med veiledning og råd om tiltak samt utarbeidelse av sakkyndig vurdering ved behov.
15. UDFL ønsker at LL skal ha plikt til å tilby SFO, lekselesing og kulturskole innenfor gitte rammer.
16. UDFL ønsker at dagens tilbud om videregående opplæring i Longyearbyen skal videreføres.
17. I tråd med ny læreplan og kompetanseløftet for spesialpedagogikk og inkluderende praksis jobber våre medlemmer aktivt for at barn og unge gjennom endret praksis i klasserommet skal få økt mulighet til utvikling, mestring, læring og trivsel ut fra sine forutsetninger slik at flest mulig skal ha utbytte av den ordinære undervisningen. Det samme gjelder i barnehage, SFO og kulturskole.
18. Med utgangspunkt i den rammen forskriften gir vil UDFL og våre medlemmer arbeide for at Longyearbyen skole skal kunne være den beste skolen vi kan være innenfor de rammer og ressurser vi har til rådighet for barn og unge mens de bor på Svalbard.

Bakgrunn og ramme

UDFL legger til grunn at Longyearbyen ikke er en kommune på linje med fastlandet, selv om noe av ansvaret og oppgavene som er lagt til Longyearbyen Lokalstyre (LL) kan sammenliknes med det som tilligger en kommune. Svalbardtraktaten legger noen klare føringer for borgere og selskaper fra traktatpartene på visse områder som f.eks. adgangen til øygruppen, samtidig som den ikke automatisk gir like rettigheter for alle borgere på alle områder. Svalbardloven fra 1925 gjør Svalbard til en del av Kongeriket Norge, samtidig som mange sentrale lover og regler ikke er gjort gjeldende på Svalbard. Det gjør at samfunnet befinner seg i ramme med helt spesielle regulatoriske vilkår, særlig på områder som gjelder lovgivning knyttet til innreise, arbeid og opphold, helse, omsorg og sosiale forhold. Det samme gjelder skattelovgivningen. Borgere må ha tilstrekkelige egne midler til å kunne bo og leve på Svalbard, for seg og sin familie. Alle disse forholdene understreker at Longyearbyen ikke er et livsløpssamfunn, og at

noen rettigheter og plikter fortsatt er knyttet til den enkeltes hjemsted på fastlandet eller i sitt hjemland.

UDFL sine kommentarer baserer seg på at en leser forskriften i lys av disse rammene. UDFL legger samtidig ikke skjul på at lovforståelse på Svalbard, samt forslaget til ny forskrift for opplæringslovens anvendelse klart byr på store utfordringer når det gjelder avveininger, dilemmaer og koordinering av tiltak og virkemidler. Disse utfordringene treffer både «hjertet og hodet» fordi de får direkte innvirkning på den enkeltes liv.

Forutsigbarhet og tydelighet er formålet

UDFL legger til grunn at hensikten med høring og ny forskrift er å gi økt forutsigbarhet for LL som politisk og administrativt har ansvaret for barnehage, grunnskole, SFO, kulturskole og videregående opplæring i Longyearbyen. Samtidig skal den gi økt forutsigbarhet for ansatte i barnehage og skole, for foreldre med barn som allerede bor i Longyearbyen og særskilt for foreldre med barn som vurderer å flytte til Longyearbyen. UDFL er positive til arbeidet med forskriften og at dette er formålet.

Forskriften skal også gi «laget rundt barnet», de som kjenner barnet der det bor, en bedre forståelse for rammevilkårene på Svalbard, slik at de kan gi gode råd og gjøre gode vurderinger til barnets beste ut fra de faktiske forhold som avviker fra barnets hjemkommune eller hjemland. Barnets beste må vurderes både med utgangspunkt i opplæringssituasjonen og utviklingsmulighetene barnet har der det bor i dag og de konsekvenser flytting til eller fra Svalbard vil ha.

Forutsigbarhet og tydelighet vil være avgjørende for at barn og unge skal kunne beholde eller få tilgang til rettigheter og tjenester til å nå sitt beste utviklingspotensial, og at konsekvenser som følger av at tilbudet på Svalbard skiller seg fra fastlandet kan bli grundig vurdert før flytting gjennomføres.

Dilemmaer i norsk Svalbardpolitikk

Gjeldende norsk Svalbard-politikk, uttrykt gjennom Meld.St.nr.32 (2015-2016): Svalbardmeldingen legger rammene for LLs oppdrag og beslutninger, og at dette er fundamentet for lokalpolitikernes handlingsrom. Her understrekes at Longyearbyen skal være et robust lokalsamfunn, at Longyearbyen har utviklet seg til å bli et familiesamfunn og at det ikke skal være et livsløpssamfunn. UDFL erkjenner at Svalbardmeldingen er tydelig på at

Longyearbyen 13.09.21

ressurser og kompetanse på dagens nivå ift. barnehage- og skoletilbud skal videreføres. Samtidig skal de økonomiske rammebetingelsene for dette ikke utvides ut over dagens nivå. Selv om dette gir klare føringer er det et behov for å avklare hvilke deler av barnehageloven og opplæringsloven som gjelder for Svalbard. Frem til nå har LL gjort mange tolkninger og vurderinger av hva som gjelder for Svalbard. Dette har skapt utfordringer for både barn, foreldre og tilsynsmyndigheter.

Robust familiesamfunn

Departementet skriver i brev til LL, febr 2019 at "Longyearbyen har utviklet seg til å bli et familiesamfunn". Hvilke føringer og konsekvenser dette skal ha blir ikke videre berørt. Familiesamfunn kan bety flere ting: At det er mulig for familier å flytte til Svalbard for kortere eller lengre tidsrom, eller at man bor mer eller mindre permanent her og kan stifte familie. Det beklagelig at begrepet familiesamfunn ikke drøftes ytterligere, hva det innebærer i denne sammenheng og hvilke begrensninger det kan ha all den tid forskriften omhandler og tydeliggjør vesentlige endringer og begrensninger i barn og unges opplærings situasjon. Spørsmålet er hvilke forpliktelser utviklingen til et familiesamfunn gir, og ikke gir, for staten Norge når det gjelder hvilke deler av f.eks. barnehage- og opplæringslov som skal gjelde på Svalbard. Forståelsen av begrepet familiesamfunn kan stå i kontrast til understrekingen av at det er en lavere skattesats på Svalbard og at de økonomiske rammebetingelsene for barnehage- og skoledrift derfor ikke skal utvides. Denne kontrasten representerer noe av dilemmaet som oppstår ved å skulle gi et begrenset eller tilpasset tjenestetilbud innenfor avgrensede rammer på dagens nivå. Det viser også utfordringene i de økonomiske prioriteringene som politikerne står overfor og den økonomiske rammen de har til rådighet til alle oppgaver LL skal løse, lovpålagte og andre. Forskriften signaliserer at det er en grense for hvilket familiesamfunn Svalbard kan være og at begrepet familiesamfunn er utfordrende.

Begrenset rett til utvidet eller tilpasset tjenestetilbud i og utenfor skole og barnehage

Longyearbyen har allerede i dag begrensede rettigheter og tjenestetilbud innenfor flere områder. Selv om skole og barnehage har mulighet til noe samarbeid med eksterne tjenester som f.eks. StatPed, HAB-tjenesten, BUP og andre vil dette i de fleste tilfeller dreie seg om utredning og rådgiving. På tross av at disse tjenestene de senere årene i større grad har blitt digitalisert, er de faktiske tiltakene som disse instansene tilbyr, som f.eks. kursserier, jevnlig veiledning og oppfølging av barn og unge, tilbud om aktivitetsgrupper eller trening innenfor spesifikke områder i liten grad tilgjengelig på Svalbard. Alternativt blir LL utfordret til å selv å gjennomføre eller finne lokale løsninger på disse tiltakene innenfor de begrensede rammer vi

Longyearbyen 13.09.21

allerede har, og uten ytterligere opplæring, støtte eller kompetanseheving. For norske borgere er flere av støttetjenestene innenfor "laget rundt barnet" knyttet til rettigheter og tjenester i hjemkommunen, f.eks. gjennom NAV eller hjelpemiddelsentral. Det er UDFLs erfaring at noen tjenester, som f.eks. konkret materiell eller kompenserende hjelpemidler, kan leveres til Svalbard, mens mange fysiske tjenester, som f.eks. avlastning, støttekontakt, terapiridning, fysioterapi og tilrettelagt trening og annen tilrettelagt fritid er knyttet til den enkelte kommunes faktiske tjenester. Disse tilbys eller betales så lenge barnet oppholder seg i kommunen.

For barn med store vansker, som tilsier at de har rett på både individuell opplæringsplan (IOP) og samordning av tjenester gjennom individuell plan (IP) kan UDFL vanskelig se at barnet skal kunne få disse tjenestene på Svalbard, selv om retten til spesialundervisning skulle bli endret, videreført eller lovfestet på Svalbard. UDFL finner grunn til å minne om at tilgangen disse utvidede tjenestene er en vesentlig del av støtteapparatet for god opplæring og oppvekst for barn med store behov for tilrettelegging. UDFL vil også minne om at støtteapparat og nettverk på fastlandet er større også for foreldre og øvrige familie. Muligheten til å kunne møte andre i samme situasjon er en vesentlig støtte i hverdagen som ikke på samme måte finnes på Svalbard. UDFL erfarer at mangelen på nettverk og støtteordninger utenfor barnehage og skole kan være krevende for familien. Det vil i noen tilfelle også være krevende å gi et forsvarlig tilbud fordi lov om universell utforming ikke gjelder på Svalbard, og at dette kan begrense eller kreve større voksenstøtte for tilgangen barn og unge har til eksisterende tilbud utenfor skole og barnehage på Svalbard.

For ikke-norske borgere er det færre løsninger tilgjengelige fordi en mangler kommunetilhørighet på fastlandet, og fordi flere tjenester bare kan tilstås eller løses i den enkeltes hjemland. Det ligger også en føring i Svalbardmeldingen at norske myndigheters oppgave er å legge til rette for det norske samfunnet på Svalbard. Slik UDFL leser forskriften og forarbeidet, kobles dette også til henvisningen til kravet om bolig og inntekt for seg selv og sin familie. Dette er eksempler på de avveininger og dilemmaer som kjennetegner det internasjonale lokalsamfunnet Longyearbyen som lever innenfor norske rammer og norsk Svalbardpolitikk.

Langtidsboende og de som flytter til Svalbard for en kortere periode

Det er ingen barn og unge som selv velger å starte familielivet på Svalbard eller flytte til eller fra øygruppen. Det gjør de voksne. UDFL erkjenner at endringer i barn og unges rettigheter på Svalbard representerer ulike utfordringer og konsekvenser avhengig av om familien er bosatt i Longyearbyen når utfordringene oppstår, eller om de velger å flytte til Longyearbyen

Longyearbyen 13.09.21

fra de forhold, rettigheter og tiltak barn og unge lever under på fastlandet eller i hjemlandet. UDFL mener at høringen ikke anerkjenner skillet mellom disse utfordringene. Det fremgår ikke av forslaget om det ved overgangen til ny forskrift skal være forskjell i rettigheter for barn og elever som har levd hele sitt liv på Svalbard og de som har flyttet dit sammen med sine foreldre/foresatte fra et sted på fastlandet eller fra et annet land. UDFL mener forslaget burde drøftet dette, og legger til grunn at det er behov for en ulik tilnærming.

Behov for overgangsordninger

En familie som bor fast på Svalbard og får et barn som ved fødsel eller i løpet av barnehage-/skoleløpet får en diagnose med et behov for særskilt tilrettelegging eller spesialundervisning møter disse utfordringene i en annen ramme enn en familie på fastlandet. De vil trenge noe mer tid til å avklare konsekvenser og veivalg med tanke på å bli boende i Longyearbyen eller flytte ned. Dette kan være bedriftseiere som har hele sin virksomhet basert i Longyearbyen, eller arbeidstakere som må finne bolig og nye jobber på fastlandet. Dette er krevende endringer som ikke uten videre kan løses «over natten.»

En familie på fastlandet står overfor en kortere avstand til og mulighet til avklaring i sin hjemkommune eller sitt hjemland. Et valg om å flytte til Svalbard innebærer et aktivt valg om å reise fra bolig, jobb for de voksne, og rettigheter og tiltak for barn og unge som er kartlagt og evt. etablert der en bor, til et sted med andre og begrensende rammer og muligheter. Slik forslaget foreligger er det ikke forskjell i rettigheter og tidsramme knyttet til endringer eller overgangsordninger for disse barna. UDFL etterlyser også en bredere drøfting omkring overgangsordninger i forslaget. Dette bør komme på plass, ikke minst for barn og elever som allerede bor i Longyearbyen, og har gyldig sakkyndig vurdering og gjeldende enkeltvedtak. Overgangsordningene må være forutsigbare og ivareta en tilstrekkelig tidshorisont til å kunne planlegge og gjennomføre de endringer som måtte være nødvendige, dersom forskriften blir vedtatt.

Tidsrammer for rett og plikt til opplæring

UDFL mener det er en svakhet at det ikke er samsvar mellom tidsrammen for når retten til opplæring (3 mnd.) og plikten til opplæring (6 mnd.) inntreffer. På bakgrunn av de særlige forholdene på Svalbard og reglene for befolkningsregisteret på Svalbard, bør tidsfristen til rett og plikt settes lik reglene for innføring i befolkningsregisteret på Svalbard, som er 6 måneder. UDFL erfarer at noen familier, særlig ikke-norske familier, kommer til Svalbard for en kortere periode som følge av oppdragsbasert virksomhet, dannelsesreiser eller andre forhold av

Longyearbyen 13.09.21

kortere varighet enn 6 måneder, uten formelt å være registrert som bosatt i Longyearbyen med de rettigheter og plikter dette innebærer med tanke på midler til livsopphold. UDFL legger til grunn at det verken er hensiktsmessig eller forsvarlig å skille mellom rett og plikt til opplæring for disse barna, ved et opphold av så vidt kort varighet.

Ikrafttredelse

UDFL finner det uforsvarlig og lite hensiktsmessig at forskriften, når og om den vedtas, skal iverksettes midt i et skoleår, dvs 1. januar 2022. En slik vesentlig endring i forståelsen og praktiseringen av opplæringsloven på tilpasses barnehage- og skoleårets lengde, med virkningsdato tidligst 1. august 2022. UDFL mener at nødvendige overgangsordninger for barn som allerede har barnehage- eller skoleplass eller gjeldende sakkyndig vurdering inneværende skoleår må løpe utover denne dato, og at endringer i forskriften gjøres gjeldende for barn som utredes eller flytter til og innehar skoleplass på Svalbard etter ikrafttredelsesdato.

Ressurser og tiltak følger ikke barnet automatisk

UDFL har erfart at mange foreldre og skoler/ hjelpeapparat på fastlandet kan tenke at sakkyndig vurdering og tildelte ressurser følger barnet ved flytting på fastlandet eller til Svalbard. Dette er ikke tilfelle. UDFL og barnehage/ skole må ofte minne om at en sakkyndig vurdering tar utgangspunkt i utbyttet av opplæringen der barnet er, i den form og ramme den blir gitt. Dette betyr at et barn som reiser fra tilrettelegging og tiltak på sitt hjemsted, kommer i en situasjon der det kan gå lang tid før denne avklaringen foreligger og relevante vedtak er gjort og ressurser kan disponeres. UDFL erkjenner at disse prosessene alltid tar tid. Mens en venter, er barn og unge i en opplæringssituasjon der mange vesentlige forhold er på vent, og at det kun er begrensede tiltak som kan iverksettes i påvente av ny sakkyndig vurdering, vedtak og fordeling av ressurser. Flytting knyttet til korttidsansettelse, som følge av sesongarbeid eller åremålskontrakt, betyr også at barnet ved flytting står i fare for å miste tiltak og tilrettelegging som allerede er etablert på fastlandet, og at det vil ta tid før dette reetableres når barnet flytter tilbake. Dette er forhold som etter UDFLs mening må være med i en totalvurdering i enhver flyttesituasjon, men særlig ved flytte til og fra Svalbard. Det er også forhold som er av stor betydning for diskusjonen om forskriftens formål og anvendelse på Svalbard.

Barnets beste – på kort og lang sikt

UDFL savner en grundig vurdering av barnets beste i høringen. Begrepet barnets beste er relevant med bakgrunn i henvisningene til FNs barnekonvensjon¹ FNs barnekomite utga i 2013 en generell kommentar nr 14 om barnets rett til at det beste skal tas i betraktning som et grunnleggende hensyn. Der fremholdes det at barnets beste er et tredelt begrep; en materiell rettighet, et grunnleggende juridisk tolkningsprinsipp og en saksbehandlingsregel. Som materiellrettighet er bestemmelsene ifølge den generelle kommentaren direkte anvendelig (selvkraftig), og barnet har et rettskrav som kan prøves for en domstol. Som tolkningsprinsipp går det ut på at hvis en lovbestemmelse er åpen for mer enn én tolkning, bør den tolkningen som mest effektivt tjener barnets interesser velges. Som saksbehandlingsregel innebærer art 3 nr 1 at når en avgjørelse vil berøre et konkret barn, en bestemt gruppe barn eller barn generelt, må beslutningsprosessen omfatte en vurdering av de mulige virkningene avgjørelsen kan få for barnet eller barna. Alle sider ved barnets beste bør vurderes, og momentene må holdes opp mot hverandre i en konkret helhetsvurdering av hva som alt i alt – på kort og lang sikt – er til barnets beste.

Vurderingen av barnets beste innebærer også en vurdering av unnlatelser av å handle til barnets beste. Dette kan innebære at instanser som skole og barnevern ikke kan unnlate å melde bekymring i en situasjon hvor adgangen til å melde er til stede.

UDFL er bekymret for konsekvensene dersom en vurdering av barnets beste bare vurderes opp mot retten til spesialpedagogisk hjelp i skolen i Longyearbyen, og ikke en totalvurdering av barnets beste med de rettigheter, tiltak og ressurser barnet og familien har tilgang til i sin hjemkommune eller sitt hjemland. Flytting i seg selv kan være en vanskelig endring for barnet, med tanke på trygghet, venner, nettverk og endring av rutiner og rammer, fritidsaktiviteter og muligheter innenfor disse. UDFL erfarer at flytting i noen tilfeller kan utløse eller forsterke forhold ved barnets psykiske helse som angst, vegring, sorg og tristhet. Dette vil derfor kunne være særlig utslagsgivende for barn og unge som allerede er i en sårbar situasjon, spesielt ved flytting til eller fra Svalbard, der det er store avstander til fastlandet eller hjemlandet. UDFL erkjenner at en slik vurdering kan og bør få betydning for de voksnes valg og for en sakkyndig vurdering av hva som er barnets beste.

UDFL mener at forskriften må gi rom for at LL skal kunne konkludere at det i særlige tilfeller, ut fra en helhetlig vurdering, ikke er forsvarlig å gi barn og unge skoleplass i Longyearbyen og

¹ Beskrevet i Kirsten Sandberg: Barnets beste i lovgivningen 21.des 2016

at det vil være til barnets beste å få sine rettigheter og tiltak ivaretatt i sin hjemkommune eller sitt hjemland.

PPTs rolle og sakkyndig vurdering

Ifølge Utdanningsdirektoratets Veileder for spesialundervisning² er det et minstekrav at den sakkyndige vurderingen skal inneholde PP-tjenestens vurdering av:

- Elevens utbytte av den ordinære opplæringen
- Elevens lærevansker og andre forhold som er viktig for opplæringen
- Elevens realistiske opplæringsmål
- Elevens muligheter i en ordinær opplæring
- Opplæring som gir et forsvarlig opplæringstilbud

I utredningen av hva som er et forsvarlig opplæringstilbud, må det være et helhetlig perspektiv på opplæringen, og ikke bare søkelys på hvilke ekstra ressurser som kan settes inn overfor eleven. En utredning av hva slags opplæringstilbud en elev skal ha for at tilbudet skal være forsvarlig, må belyse elevens opplæringstilbud så utfyllende som mulig. Samtidig understrekes at PP-tjenesten skal være faglig uavhengig med tanke på tilråding av omfang og konklusjon. Det framgår også av veilederen at omfanget av spesialundervisningen tilrås gitt som årstimer, og at et enkeltvedtak som hovedregel bør gjelde for et opplæringsår av gangen.

UDFL stiller seg undrende til høringens forsøk på å kategorisere behovet for spesialundervisning som lettere eller moderat begrenset til en tidsperiode på 3 måneder, eller som midlertidig innenfor en viss grense. UDFL oppfatter at dette kan gjøre det vanskelig for PPT å oppfylle kravene til en uavhengig sakkyndig vurdering med tanke på hva som er et forsvarlig opplæringstilbud for den enkelte elev. UDFL mener det skal være opp til PPT å vurdere dette etter retningslinjene, om hva som er å regne som behov for tilpasset opplæring og hva som omfatter behov for spesialundervisning. Det vil også være PPT som skal kunne gi en sakkyndig vurdering av hvilke behov som vanskelig kan imøtekommes på Longyearbyen skole som «nærskole» med de rammer og begrensninger LL har for sin virksomhet.

UDFL er bekymret for de konsekvenser som kan komme av at forskriften blir for uklar eller for detaljert i sine føringer for PPTs sakkyndige vurdering. UDFL finner grunn til å bemerke det

² <https://www.udir.no/laring-og-trivsel/sarskilte-behov/spesialundervisning/spesialundervisning/>

Longyearbyen 13.09.21

begrensede handlingsrommet LL vil ha dersom foreldre ikke gir samtykke til sakkyndig vurdering for å unngå konsekvenser for opplæringsløpet eller dersom foreldre frasier seg retten til å ta imot spesialundervisning som etter sakkyndig vurdering beskrives som relevant og forsvarlig. Skolens plikt til å utrede behovet for spesialundervisning innebærer ikke en plikt for eleven eller foreldrene til å ta imot denne. Veilederen understreker at dersom foreldrene ikke gir sitt samtykke, blir konsekvensen at skolen, innenfor rammen av ordinær opplæring, må forsøke å ta hensyn til elevens behov. I Longyearbyen kan det tenkes at denne situasjonen kan oppstå dersom foreldre ikke ønsker en ny sakkyndig vurdering ved flytting til Longyearbyen, selv om barnet tidligere har hatt dette med tilhørende rettigheter og tiltak. Veilederen påpeker at i alvorlige tilfelle, der det er grunn til å tro at eleven ikke får dekket sitt behov for adekvat opplæring på grunn av manglende samtykke fra foreldrene, må skolen vurdere om det skal meldes fra til barnevernstjenesten.

Den enkelte lærer har etter loven også et individuelt ansvar for å melde bekymring til sine overordnede ved skolen. Disse forholdene tilsier at forskriften må gi tydelige og forutsigbare rammer uten at disse er så detaljerte at de virker mot sin hensikt for samarbeidet mellom skole, hjem og PPT slik at en helhetlig utredning om hva som er en forsvarlig opplæring for barnet blir satt i fare. En slik situasjon vil stille de ansatte i barnehage og skole i en profesjonsetisk svært vanskelig situasjon og vil utfordre samarbeidet i "laget rundt barnet" på en krevende måte. Det er etter loven foreldrene som har ansvaret for opplæringen, skolen skal hjelpe til.

DEPARTEMENTETS VURDERINGER OM BARNEHAGE

Rammer for drift

Barnehageloven gjelder ikke på Svalbard. Forslaget legger heller ikke opp til at den skal gjelde i fremtiden. UDFL støtter en egen forskrift som i § 5 presiserer og avklarer hvilke deler av barnehageloven som skal gjøres gjeldende på Svalbard. En forskrift for organisering og drift av barnehage vil tydeliggjøre for LL hvilke rammer som er satt for barnehagedrift lokalt og sentralt. Dette vil være med å gi større forutsigbarhet for alle parter. Det er viktig at det som er gjort gjeldende og ikke gjeldende presiseres slik at det ikke er uklart for ansatte i barnehagene og foresatte hvilke rammer tilbudet har. Formålet med forskriften er å legge til rette for et barnehagetilbud av god kvalitet på Svalbard, at det er et tilpasset og begrenset tilbud som skal sikrer en norsk bosetting på Svalbard, samt legger til rette for at Longyearbyen skal være et robust familiesamfunn. UDFL er enige i formålet, og viser til at barnehagetilbudet i fremtiden også vil ivareta et familiesamfunn. UDFL ønsker at barnehagedriften fortsatt skal følge intensjonene i rammeplanen slik at kvaliteten er lik fastlandet.

Longyearbyen 13.09.21

UDFL støtter fullt ut at forskriftene om rammeplan for barnehagen og forskrift om pedagogisk bemanning skal gjelde i Longyearbyen. Vi mener også at det må komme på plass gode og forutsigbare overgangsordninger for barn som allerede har en spesialpedagogisk oppfølging i barnehagene og for barn med barnehageplass som får avklart behov for spesialpedagogisk oppfølging. Det bør være en sammenheng mellom overgangsordninger for barnehagen og grunnskolen. PPT skal ha ansvar for og rammer til å delta med veiledning og råd om tiltak samt utarbeidelse av sakkyndig vurdering ved behov.

UDFL støtter fullt ut at kapittel VI i barnehageloven foreslås gjeldende for Longyearbyen. Det er viktig å ha kvalifisert og nok personell til et godt pedagogisk barnehagetilbud også i Longyearbyen.

Etter norsk svalbardpolitikk skal dagens økonomiske rammer for tilbudet ikke utvides. UDFL støtter at LL kan dimensjonere tilbudet etter behovene i Longyearbyen, men at forskriften sikrer at det skal være barnehage i Longyearbyen, både med plasser for små og større barn. En evt utvidelse av tilbudet ut over minstekravet vil være opp til LL å avgjøre innenfor budsjettammene. UDFL erfarer at samfunnet er i endring og at det er store svingninger i behovet for barnehageplasser. En individuell rett til barnehageplass til enhver tid, jf. § 16, er derfor ikke mulig under slike forutsetninger. UDFL støtter at dette ikke innføres.

UDFL støtter forslaget om å ikke åpne for private barnehageaktører eller familiebarnehager i Longyearbyen ut ifra de begrunnelser som foreligger i høringsnotatet.

Spesialpedagogisk hjelp i barnehagen

Departementets forslag er at retten til spesialpedagogisk hjelp etter barnehagelovens § 31 ikke skal gjelde for barnehager som drives etter den foreslåtte forskriften. Det presiseres videre at LL kan tilby et tjenestenivå som går ut over minimumskravene i forskriften. Etter UDFLs mening er dette fornuftig. Dette innebærer etter vårt syn at barn som har behov for spesialpedagogisk hjelp etter barnehagelovens § 31 kan få det, men at det ikke er en rettighet med klagerett. I høringsutkastet står det at departementet forventer at LLs barnehagetilbud kan ivareta de fleste enkeltbarns behov og forutsetninger innenfor det ordinære barnehagetilbudet og at det er store spenn i hva som regnes som normale behov og tilpasninger.

Innenfor de økonomiske rammene vil man da kunne se at tilbudet blir smalere for alle barn når enkeltindivider bruker ressurser som skal fordeles på hel gruppe. UDFL erkjenner at det kan oppstå situasjoner der behovet kan overskride grensen for at tilbudet skal gis i Longyearbyens

Longyearbyen 13.09.21

barnehager. Dersom behovet for spesialpedagogiske tiltak oppstår ut i barnehagetiden, må det legges til rette for gode og forutsigbare overgangsordninger som gir familien tilstrekkelig tid til å finne praktiske løsninger for veien videre. Overgangsordningene bør ha en varighet på minimum 1 barnehageår.

Forskriften viser til rettigheter hos den norske befolkningen i sin hjemkommune, og til hjemlandet for ikke-norske borgere uten kommunetilhørighet i Norge. Svalbardtraktaten gir borgere fra samarbeidsland rett til å bo og arbeide på Svalbard dersom de har økonomi til å ivareta oppholdet for seg og sin familie. Gjennom disse familier kan det komme tilflyttende barn eller barn som fødes inn i allerede etablerte familier. I de tilfellene hvor barna og deres familie ikke har oppholdstillatelser eller rettigheter i en kommune på fastlandet har man ikke rett til eller mulighet til f.eks. hjelpemidler gitt av Hjelpemiddelsentralen. Manglende rettigheter kan være med på å begrense barnets utvikling. En vurdering av barnets beste må ivareta barnets mulighet til adekvat utvikling uten hjelpemidler er forsvarlig på Svalbard.

UDFL erkjenner at det vil være vanskelig å trekke opp en klar grense for når behovet for tilrettelegging er for stort til at tiltak innenfor det ordinære tilbudet er tilstrekkelig.

UDFL er tvilende til at barn med ekstra behov kan få det tilbudet som er nødvendig innenfor dagens ramme uten at det tilføres mer ressurser. Et ordinært barnehagetilbud er selv ikke på fastlandet tilstrekkelig rustet for å ivareta barn med ekstra behov, som ikke nødvendigvis er spesialpedagogisk hjelp. Om intensjonen er å gjøre en tidlig innsats i barnehagen for å legge grunnlaget for en god overgang til og gjennomføring av grunnskolen, må det ved behov kunne settes av ekstra midler til gode overganger, også i Longyearbyen, til skolen her eller til skole på fastlandet eller i hjemlandet.

Konsekvenser for ansatte i barnehagene

UDFL erkjenner at den nye forskriften innebærer utfordringer med tanke på å kunne finne tid og mulighet til å imøtekomme barn som går i barnehage uten særskilt ressurs. I en del grensetilfeller der det er uklart om det er omfattende eller moderate hjelpebehov, vil det være en reell fare for at de ansatte vil strekke seg langt for at barnet (og familien) skal få et tilbud i Longyearbyen og ikke måtte flytte til sin kommune på fastlandet eller til sitt hjemland. Å se barnets beste og dets muligheter må skje over tid og krever fagkompetanse og energi. Frykt for å miste barnehageplass kan føre til at foreldre ikke gir samtykke til en utredning av barnet. Den ansatte kan komme i et profesjonsetisk dilemma med tanke på om tilbudet til barnet oppfattes som forsvarlig innenfor de rammene barnehagen har. Forslaget kan innebære en

Longyearbyen 13.09.21

ekstra belastning på de ansatte ved at de blir satt i svært vanskelige valg mellom barnets behov, lojalitet til de foresatte og tilgjengelige ressurser.

UDFL mener det må presiseres at PPT har ansvar for den sakkyndige vurderingen av hva som er forsvarlig for den enkelte barn, og at det er politikernes ansvar å avgjøre hvilke rammer som er til disposisjon og om det er mulig å gi et forsvarlig tilbud innenfor LL's rammer. Derfor mener vi at §32 t.o.m §34 i Lov om barnehager, om sakkyndig vurdering, skal gjøres gjeldende for barnehagene.

UDFL viser også til behov for en presisering for hva som kan tilbys for barn med behov for store tilrettelegninger, som fødes inn i allerede etablerte familier. UDFL mener at det må være rom for overgangsordninger som følger barnehageåret slik at overgang til barnehage eller skole i hjemkommunen eller hjemlandet. Overgangsordningene må si noe om hvilke tiltak LL kan bidra med i denne perioden. UDFL legger til grunn at det er et skille mellom barn som fødes inn i etablerte familie og familier som vurderer å flytte til Svalbard med barn som har spesielle behov.

DEPARTEMENTETS VURDERINGER OM GRUNNSKOLE

Rett og plikt til opplæring

Departementet foreslår i høringsnotatet at det skal være rett og plikt til grunnskoleopplæring i Longyearbyen, enten gjennom det offentlige grunnskoletilbudet som LL gir eller som hjemmeundervisning. Dette betyr at Friskoleloven ikke gjelder på Svalbard. UDFL støtter dette fullt ut.

Det foreslås videre at rett til grunnskoleopplæring inntre etter tre måneder, mens plikten inntre etter seks måneder. Dette begrunnes i lokale forhold, nærmere bestemt registreringsplikten til befolkningsregisteret. I høringsnotatet uttrykker departementet en bekymring for at det kan oppstå tilfeller der barn får lange opphold i sin utdanning på grunn av den lange tidsfristen for plikt-regelen, og at de vil følge med på utviklingen. Dette er en bekymring UDFL deler. UDFL mener rett og plikt bør ha samme tidsramme som registreringsplikten i befolkningsregisteret, dvs 6 måneder.

Rett til spesialundervisning

Retten til spesialundervisning foreslås sterkt redusert i forslaget til forskrift. Dette er en rettighet som er svært viktig, fordi den ivaretar de aller mest sårbare barna. En smal forståelse av

Longyearbyen 13.09.21

opplæringslovens § 5 vil påvirke rettighetene til barn som er født med funksjonshemming og barn som har pådradd seg sykdom eller ervervet skade seinere. Begrensningen begrunnes i rammene for LL's "kompetanse og kapasitet" og at disse i henhold til Svalbardmeldingen ikke skal utvides ut over dagens nivå. Det vises også til at skolen ikke skal kompensere for fraværet av andre tjenester eller regelverk i Longyearbyen. UDFL erkjenner at dette kan bety at det i noen tilfeller ikke er mulig på en forsvarlig måte å oppfylle denne retten i Longyearbyen.

UDFL ser at det på Svalbard kan være behov for en presisering av hva som er moderate og lette behov for ekstra tilpasninger og hvilke behov som krever særskilt tilrettelegging av mer alvorlig grad. UDFL er enige i at barn som innehar diagnoser som ADHD, ADD, dysleksi og andre vansker ikke automatisk omfattes av retten til spesialundervisning, og at slike vansker kan ivaretas med tilrettelagte tiltak innenfor rammen av klassens ordinære ressurser. I tråd med ny læreplan og kompetanseløftet for spesialpedagogikk og inkluderende praksis³ jobber Longyearbyen skole aktivt for at barn og unge gjennom endret praksis i klasserommet skal få økt mulighet til utvikling, mestring, læring og trivsel ut fra sine forutsetninger. Med PPT som aktiv samarbeidspart vil det i mange tilfeller være mulig gjennom tidlig innsats, god veiledning til laget rundt barnet, aktiv bruk av ressursteam og drøftinger forut for sakkyndig vurdering å gi en tilfredsstillende opplæring slik at færre har behov for særskilt tilrettelagt undervisning eller spesialundervisning. Innenfor sine rammer kan LL ha god kompetanse på vanlige, men også sammensatte og relativt komplekse utfordringer.

Samtidig vil det ut fra en helhetlig vurdering være tilfeller der barn og unge har behov som krever særlig spesialisert kompetanse og bredere tilrettelegging i og utenfor skolen enn det som er mulig for LL å oppfylle til barnets beste på en forsvarlig måte i Longyearbyen. UDFL kan vanskelig se at LL skal kunne gi et fullverdig eller tilstrekkelig tilbud gjennom hele grunnskoleløpet til barn som naturlig har behov for samordnede tjenester gjennom en individuell plan (IP) som ikke omfattes av en individuell opplæringsplan (IOP). Det vil være et behov for et skille mellom de som kan få en god utvikling og mestring ved en begrenset tilrettelegging eller IOP og de som har behov for ytterligere helserelatert tilrettelegging som ikke kan tilbys i Longyearbyen med en IP. I slike tilfeller mener UDFL at det beste for barnet er å få et helhetlig tilbud i sin hjemkommune eller sitt hjemland, der opplæringen vil kunne støttes av andre tiltak som blant annet støttekontakt, tilrettelagt SFO, avlastning, fysioterapi, universell utforming, særskilte hjelpemidler, psykologhjelp i form av psykoedukasjon og oppfølging av

³ <https://www.udir.no/kvalitet-og-kompetanse/lokal-kompetanseutvikling/kompetanseloftet-for-spesialpedagogikk-og-inkluderende-praksis/>

Longyearbyen 13.09.21

barnet og familien gjennom støttetiltak fra spesialisthelsetjeneste og andre relevante fagmiljø. UDFL støtter at forskriften skal gi rammer for at LL i visse tilfeller ikke kan pålegges å oppfylle retten til opplæring i Longyearbyen.

UDFL ser det som urealistisk å begrense retten til spesialundervisning til en periode på 3 måneder, ikke minst med tanke på de behov og den arbeidsmengde PPTs saksgang krever og de frister som gjelder ved utarbeidelse av en sakkyndig vurdering. Kunnskapen om barns ferdigheter faglig og sosialt bygges over tid, der ulike tiltak utarbeides, prøves og vurderes. UDFL legger til grunn at sakkyndige vurderinger og tiltak gjøres gjeldende for ikke mindre enn et skoleår av gangen.

Ved en rigid begrensning av rett til spesialundervisning etter §5, frykter UDFL at foreldre kan velge å ikke gi samtykke til sakkyndig utredning på Svalbard eller til overføring av opplysninger ved flytting til Svalbard dersom skolen ber om eller ser behov for dette. Det er ingen plikt til å ta imot utredning eller motta spesialundervisning, da dette omfattes av foreldrenes ansvar og beslutning. Det er skolens oppgave er å hjelpe til. UDFL ser det som svært uheldig hvis forskriftens gjennom sin form skaper en situasjon der skolen og de ansattes handlingsrom består i å strekke seg utenfor rammene eller akseptere et tilbud som er mindre enn det som oppfattes som barnets faktiske behov eller er beskrevet i tidligere sakkyndige vurderinger. De ansatte i skolen vil kunne komme i skvis mellom lojalitet til familien eller stå i fare for å bli utbrent, framfor å stå opp for barnets beste. UDFL legger til grunn at i skolen i en slik situasjon ikke vil ha andre valg enn å ta kontakt med barnevernet. Dette vil kunne være en stor belastning for den enkelte ansatte og en stor utfordring for samarbeidet med familien.

UDFL mener det må presiseres at PPT har ansvar for den sakkyndige vurderingen av hva som er forsvarlig for den enkelte barn, og at det er politikernes ansvar å avgjøre hvilke rammer som er til disposisjon og om det er mulig å gi et forsvarlig tilbud innenfor LL's rammer.

UDFL ser at avklaringene som foreslås gir tydeligere forventninger om skolens rolle i Longyearbyen samtidig som det fortsatt vil være profesjonsetiske utfordringene for skolen. Det vil også i fremtiden kunne dukke opp habiliteringsutfordringer og det er derfor viktig å klargjøre hvem sitt ansvar det er å fatte en beslutning om at en elev ikke kan et få opplæringstilbud i Longyearbyen fordi elevens rettigheter ikke kan oppfylles der. UDFL vil understreke at det også er et stort ansvar for arbeidsgivere i Longyearbyen å gi god og forutsigbar informasjon til arbeidssøkere om hvilke rammer og begrensninger som gjelder for barn og unge i Longyearbyen og hvordan ulik nasjonalitet kan gi ulike rettigheter og muligheter på noen områder.

Longyearbyen 13.09.21

UDFL mener at det må innføres overgangsordninger for barn som allerede bor på Svalbard og som per dato har gyldig sakkyndig vurdering og enkeltvedtak. Overgangsordningene må ta utgangspunkt i at barn som før forskriften iverksettes har gyldig sakkyndig vurdering får gjennomføre sitt opplæringsløp med de tiltak som er iverksatt i perioden som vurderingen gjelder for, dvs gjeldende årstrinn eller hovedtrinn og at vesentlige endringer ikke iverksettes midt i et skoleår. Dette skal ikke være til hinder for at familier som ønsker å flytte før den aktuelle perioden går ut, kan velge dette og få veiledning, hjelp og støtte i overgangsperioden.

UDFL mener også at familier som bor fast på Svalbard, som under sin botid får barn som fødes med eller blir utredet med vesentlige lærevansker, skal tilstås overgangsordninger med et tilrettelagt tilbud som gir rimelig tid til å omstille seg dersom det å flytte tilbake til hjemkommunen eller hjemlandet viser seg å være til barnets beste.

Videre mener UDFL at de aktuelle endringene som måtte bli vedtatt skal gjelde for barn som flytter til Svalbard etter at forskriften trer i kraft.

Når det gjelder ikrafttredelse mener UDFL at det er naturlig at en slik vesentlig endring i praktisering av opplæringsloven må tilpasses de naturlige rammene for skoleåret, slik at ikrafttredelse må gjelde fra starten av skoleåret, tidligst fra 01.08.2022.

UDFL støtter forslaget i § 2-8 om særskilt språkopplæring basert på en totalvurdering i samsvar med svalbardpolitikken og rammevilkårene som gjelder for svalbardsamfunnet. Vi har forståelse for at samisk kan gis som fjernundervisning, på lik linje med elever som får samisk som fjernundervisning også på fastlandet. UDFL mener derimot at det å kunne tilby opplæring i tegnspråk, punktskrift m.m. ligger utenfor rammen av LL's tjenestenivå per dato. Det foreligger heller ingen krav eller rammer til at ansatte skal kunne opparbeide seg den kompetansen det måtte være behov for.

Tilbud om SFO, kulturskole og leksehjelp

Longyearbyen kulturskole er en godt etablert del av tilbudet som gis barn og unge i Longyearbyen og bidrar til å skape bolyst for denne gruppen. Kulturskolen er en lavterskelarena som gir mange barn og unge muligheten til å delta sosialt og utvikle allsidige og kreative evner i samhandling med andre. Det oppfattes som spesielt viktig å ha et tilbud til de som av ulike årsaker faller utenfor interessen for sportslige aktiviteter. UDFL viser til at kulturskolen er en viktig del av felleskapet og er en samfunnsnyttig gode for Longyearbyens familiesamfunn. UDFL mener at kulturskole bør være et lovpålagt tilbud på lik linje med

kommuner på fastlandet, fordi det ivaretar allsidige interesser, psykisk helse og sosial tilhørighet blant barn og unge som bor i Longyearbyen.

UDFL ønsker at tilbud om SFO og leksehjelp skal videreføres som en plikt for LL. Det framstår som en naturlig del av et helhetlig opplæringstilbud slik det framstår i dag. Det er en viktig arena der barn og unge kan få basishjelp til å gjennomføre lekser eller få en ekstra støtte til å forberede ulike tema i skolearbeidet. Dette er noe som ikke alle foreldre har mulighet til, eller innehar nok kompetanse til å kunne hjelpe sine barn.

DEPARTEMENTETS VURDERINGER OM VIDEREGÅENDE OPPLÆRING

I forslaget til forskrift foreslås det å videreføre at LL har ansvaret for å oppfylle retten til grunnskoleopplæring, og at LL kan drive videregående opplæring. UDFL finner det naturlig at dette ansvaret ligger til Longyearbyen lokalstyre, og at det er statsforvalteren i Troms og Finnmark som fører tilsyn med dette.

UDFL støtter at det fortsatt skal gis ett tilbud om videregående opplæring ved Longyearbyen skole. Det er realistisk at dette tilbudet skal være et mer begrenset tilbud enn det som gis av en fylkeskommune på fastlandet, dette med utgangspunkt i antall ungdommer som bor der. Dersom §3-1 ikke skal gjelde, med unntak av niende ledd, må det fastsettes en lokal forskrift med tilsvarende innhold som opplæringsloven §3-1. Dette for å avklare retten til videregående opplæring og gjøre det forutsigbart for ungdom bosatt på Svalbard og deres familier. Det støttes at opplæringsloven §3-1 niende ledd skal gjelde slik at videregående opplæring skal være gratis i Longyearbyen.

Vi støtter også at §3-4 skal gjelde i Longyearbyen, men at LL kan gjøre de justeringene i fag- og timefordeling som er nødvendig og forsvarlig. Dette gir rom og mulighet for å ikke tilby alle fag hvert år og legge fag på andre trinn enn ordinært. Samtidig ser vi at dette vil gjøre det vanskelig for elever som kun oppholder seg deler av det videregående opplæringsløpet ved skolen. Det er et stort ansvar som her pålegges LL. Departementet foreslår en anbefaling om at LL henter veiledning hos statsforvalteren før LL gjør justeringer av fag- og timefordelingen. UDFL mener dette bør formuleres tydeligere, som et krav og en plikt.

En videreføring av samarbeidsavtale mellom LL og Troms og Finnmark fylkeskommune mener vi er avgjørende for at LL fortsatt kan gi et godt opplæringstilbud i VGO. En slik avtale sørger bl.a. for oppfølging av lærlinger og lære kandidater som er under opplæring i bedrift, for eksamenstrekk og sensorer til eksamen og å utvikle faglige nettverk og kompetanseutvikling

Longyearbyen 13.09.21

sammen med Longyearbyen lokalstyre. Høringsnotatet sier ikke noe om hvordan man sikrer at dette blir videreført i fortsettelsen, men vi forutsetter at dette skjer.

Avslutning

UDFL ber departementet gjøre en grundig gjennomgang av alle høringsuttalelsene og gå i dybden på flere områder der høringsutkastet i dag ikke drøfter konsekvenser og hensynet til barnets beste tilstrekkelig. UDFL mener det er av avgjørende betydning at nye forskrifter for opplæringslovens anvendelse på Svalbard blir tydelige og forutsigbare både for LL og deres ansatte, og for barn og unge som bor på Svalbard når forskriften iverksettes samt for familier som vurderer å flytte til Svalbard etter at forskriften har tredd i kraft. UDFL anser det som nødvendig at forskriften setter rammer for hvem som kan få et forsvarlig opplæringstilbud på Svalbard og i hvilke tilfeller retten til opplæring ikke kan oppfylles på Svalbard.

Med utgangspunkt i den ramme forskriften gir, vil UDFL og våre medlemmer arbeide for at Longyearbyen skal kunne være den beste arena for opplæring som vi kan være, innenfor de rammer og ressurser vi har til rådighet for barn og unge mens de bor på Svalbard.

UDFLs høringsuttalelse er vedtatt av Styret i Utdanningsforbundet Longyearbyen 13.09.2021

Tone Løvberg, leder